

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ

—
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΗΔΗΡΩΤΕΑΣ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. Ν. 20.

» » Ἐσωτερικὸν » » 15.

» τοὺς κκ. Φοιτητάς . . . » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡς τὴ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ

Ὅδὸς Πινυκωτῶν

ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ ἐκλαμψίας παρὰ ταῖς ἐγκύοις κατὰ τὴν κύησιν καὶ τὸν τοκετὸν, ὑπὸ Π. Φοντάνου (ἐν Παρίσις) (Συνεχ.) — Ὑστερικὴς κοιλίη ἀπὸ τραυματικῆς αἰτίας παρ' ἀνδρὶ περίπτωσης ὑπὸ Charcot. (Συνέχ.). Ἀκαδημία τῆς ἰατρικῆς ἢ ἐν Παρίσις. Δευκωματῖναι μυϊκαί (Συνέχ.). Θεραπεία ἐκζέματος. — Θεραπεία τῆς δυσκαλιᾶς τῶν παιδῶν. — Εἰδαποιήσεις. — Βιβλιογραφικὸν δελτίον.

ΠΕΡΙ ΕΚΛΑΜΨΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΑΙΣ ΕΓΚΥΟΙΣ

κατὰ τὴν κύησιν καὶ τὸν τοκετὸν.

(Ἐκ τῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. P a j o t).

ὑπὸ Ε. FONTANA, ἱατροῦ (ἐν Παρίσις).

(Συνέχεια. ὅρα σελ. 65).

Ἵστερα νευρικὰ νοσήματα μεθ' ὧν ἡ σύγχισις δυνατὴ ἐνίοτε εἶναι, ὁ ὕστερισμός, ἡ χορεία, ἡ καταληψία, ἰστέον δὲ καίτοι σπανιώτερον καὶ αὐτὴ ἡ μέθη, δόξαις αὐτὴ ἤθελε φθάσει μέχρι κώματος, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ δομὴ προδίδει τὴν παρουσίαν της.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὕστερισμὸν ἡ ἐκλαμψία φέρει ἰδίαν φυσιογνωμίαν χαρακτηριζομένην, α'. — ἐκ τοῦ εἶδους αὐτῶν τῶν σπασμῶν. Ἡ ἐκλαμψία

ΓΑΛ. ΤΟΜ. ΙΣΤ'.

ψία δίδει χώραν εἰς σπασμούς τονικούς καὶ τοϊκικούς τὸ πρῶτον, ὅλιγον δὲ κατ' ὀλίγον γενικευμένους, τ' ἀνάπαλιν οἱ ὑστερικοί σπασμοὶ εἶναι αἰφνῆδιοι, ἀκανόνιστοι, κλονικοί καὶ ἐκτεταμένοι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἢ πάσχουσα κινδυνεύει νὰ πέσῃ τῆς κλίνης, ἐὰν μόνον ἀφεθῇ ῥάδιον ἢ κατὰ τὴν ἐκλαμψίαν. Ἡ ἐκλαμψία ἀρχεται διὰ μορφασμῶν τοῦ προσώπου, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῶν τονικῶν σπασμῶν ἢ ἀναπνοὴ διακόπτεται, μετὰ τὴν λήξιν δὲ τοῦ παροξυσμοῦ ἐπέρχεται τὸ κῶμα, τὸ ὅπου ἂν ἀλλεῖται εἰς τὸν ὑστερισμόν, τοῦναντίον μετὰ τὸν ὑστερικὸν παροξυσμόν ἢ γυνὴ ἀναλαμβάνει, κλαίει, γελᾷ, ἡ-χασμάται. Ἡ ἐκλαμπτικὴ ἐπανέρχεται εἰς ἐκνότην μόνον μετὰ τὸ κῶμα, ἐγχειρομένη δὲ ἀτενίζει πλανητικῶς τὸ βλέμμα χωρὶς νὰ ἀναγνωρίζῃ τοὺς πλησίον αὐτῇ, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς νὰ ὀρᾷ, βλαμνῶν τῆς δράσεως ἐπανερχομένης, μετὰ μίαν δὲ ἢ δύο ὥρας νέος παροξυσμὸς ἐπέρχεται μέχρις ὅτου τέλος οὗτοι ἐπαμειβόμενοι διαδοχικῶς μετὰ τοῦ κώματος κριθῇ ἢ νόσος εἰς ὑγίαν ἢ θάνατον.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν χορείαν καὶ τὴν καταληψίαν, νοσήματα σπάνια, ταῦτα φέρουσιν ἴδια διακριτικὰ σημεῖα εἰς τρόπον ὥστε ἡ σύγχυσις δύσκολος ἀποβαίνει.

Ἐίπομεν ὅτι ἡ πρόγνωσις τῆς ἐκλαμψίας δὲν εἶναι εὐχάριστος διὰ τε τὴν μητέρα καὶ τὸ ἔμβρυον, τὸ ὅποτον συνήθως γεννᾶται νεκρὸν. Κατὰ Morisson καὶ Dubois μόλις τὸ ἥμισυ τῶν πασχουσῶν σώζεται, κατὰ Pajot ἢ εἰς ἑαριν ἐκβάσις ταλαντεύεται μετὰ τοῦ ἡμίσεως καὶ τῶν δύο τρίτων, ἥττον δὲ βαρεῖα ἀποβαίνει σάκκας τὸ νόσημα παρουσιασθῇ εἰς περίοδον τοιαύτην τοῦ τοκετοῦ, καθ' ἣν ἡ διάτασις τῶν ὀργάνων ἐπιτρέπῃ τὴν ἔξοδον τοῦ ἐμβρύου καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς μητρός, τότε δὲ μᾶλλον ἀπαισία καθίσταται ἡ πρόγνωσις καθόσον ἡ ἐκλαμψία ἀναφαίνεται εἰς ἥττον προκεχώρημένην ἐποχὴν τῆς κυήσεως, καθ' ἣν ὡς συνήθως συμβαίνει ἀκολουθοῦσιν αἱ συστολαὶ τῆς μήτρας εἰς μᾶλλον ἀπεργαζόμενα ν' ἀπαλλάξωσι τὴν μήτραν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων μὴ ἔτι ὄντων παρεσκευασμένων πρὸς ἔκτρωσιν ἢ τοκετόν, εἰς τοιαύτην περίστασιν ὁ θάνατος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἔσεται φυσικὴ συνέπεια τοῦ νοσήματος.

Ἡ πρόγνωσις δὲ τοῦ νοσήματος εἶναι βαρεῖα οὐ μόνον διὰ τὰ κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ τὴν ἔκτρωσιν συμβαίνοντα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μετὰ ταῦτα τῶν ἐκλαμπτικῶν ὑποκειμένων ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην κυφοροῦσαν εἰς ἐπιλόχιους διαταραχάς.

Θεραπεία. — «Le meilleur moyen de la traiter est de ne pas l'avoir» ἔλεγεν ὁ κ. Pajot διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἀγχινοῖας θίγων τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτοῦ κλινικὰ μαθήματα, ἅπερ μετὰ ζήλου περὶέδωκε, δηλ. ἡ συντελεστέρα θεραπεία ἔγκειται εἰς τὴν ἔλλειψιν τοῦ νοσήματος, τοσοῦτον περίπλοκος καὶ ἀκανθώδης αὕτη

ἐστίν, ὅθεν τὴν μείζονα προσοχὴν δεόν νὰ ἀτενίσωμεν εἰς τὴν προφύλαξιν, καίτοι αὕτη ὡσχύτως ἀνίσχυρος ὡς τὰ πολλὰ τυγχάνει.

Ἡ προφύλαξις ἐν γένει περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ὑποβάλλωμεν τὴν πάσχουσαν κατὰ τὰ πρῶτα σημεῖα κακοδιαθεσίας εἰς τὴν δίαιταν τοῦ γαλακτος, καίτοι αὕτη συνήθως μεγίστης ὠφελείας δὲν εἶναι, ἀπόδειξις ὅτι τὰ βρέφη ἅτινα γίνονται ἐκλαμπτικά προσβάλλονται κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὑπάρξεώς των, ὅτε παρ' αὐτοῖς ἡ γαλακτώδης διατροφή εἶναι σχεδὸν ἀποκλειστική.

Ὅσάκις δὲ τύχῃ νὰ παραστῶμεν κατὰ τὴν ἐκλαμπτικὸν παροξυσμόν θέλομεν περιορισθῇ νὰ τοποθετήσωμεν τὴν πάσχουσαν ἐπὶ κλίνης λαμβάνοντες τὰς δεούσας προφυλάξεις ὅπως μὴ πέσῃ, οὐδέποτε δὲ ἀφείλομεν νὰ συγκρατήσωμεν ταύτην κατὰ τὸν παροξυσμόν, τὴν γλῶσσαν μόνον νὰ προσέξωμεν ὅπως εἰσάξωμεν ἐντός, ἐὰν τυχὼν ἐκ τῶν δδόντων ἐξέλθῃ.

Ἐὰν δὲ ἡ γυνὴ τύχῃ ῥωμαλέα, παρουσιάζει δὲ πρόσωπον κυανωτικόν καὶ φαινόμενα ἀσφυκτικά, καταφεύγομεν εἰς γενικὴν ἀφαίμαξιν ἀπὸ 200 μέχρι 300 γραμμάτων αἵματος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ χλωροφορίου ἢ τῆς χλωριᾶλης δεόν νὰ σημειώσωμεν ὅτι οὐδέποτε τὰ φάρμακα ταῦτα ἰσχύουσι νὰ παρακωλύσωσιν ἢ νὰ σταματήσωσι τὸν παροξυσμόν, δοκιμαστέα ὅμως ὡς ἀβλαβῆ.

Ἐὰν δὲ τυχὼν εὖρωμεν τὴν πάσχουσαν κατὰ τὴν κυματώδη περίοδον θέλομεν καταφύγει εἰς τὰ παροχευτικά μέσα, οἷον προσβολαὶ βδελλῶν κατὰ τοὺς κροτάφους, ἀμυχαὶ τοῦ δέρματος, συνάμα δὲ θέλομεν πληροφορηθῇ περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἐντέρων χορηγοῦντες ἐν ἀνάγκῃ κλύσματα ἢ καθάρσια.

Τὸ καλλίτερον ὅμως μέσον σωτηρίας εἶναι βεβαίως ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς μήτρας καὶ ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ τοκετοῦ, ὅσκις τοῦτο δυνάμεθα νὰ πράξωμεν χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν· τοιοῦτον ὅμως μέσον δὲν εἶναι πάντοτε ἡμῶν ἐφικτόν, ἐπόμενοι δὲ τῇ μαιευτικῇ δόγματι τὸ ὅποτον δεσπόζει ἀπασαν τὴν μαιευτικὴν, δηλ. ὅτι ὅσκις δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος ἐνδειξις παρεμβάσεως, ὁ διαγγραμμὸς τοῦ ἱατροῦ ἔσεται ἡ ὑπομονή, δεόν ν' ἀναμεινῶμεν.

Ἄμα δὲ ὡς ἡ διάτασις τοῦ στομίου τῆς μήτρας καταστῇ ἀρκούντως εὐρεῖα ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν τοκετόν, θέλομεν βεβαίως ἀνακουφίσει τὴν πάσχουσαν διανοίγοντες τὰς μεμβράνας, ἀφ' οὗ ὅμως προηγουμένως πεισθῶμεν περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐμβρύου, ἵνα ἐν ἀνάγκῃ, εἰ ὁ τοκετὸς βραδύνει ἔτι μᾶλλον, καταφύγωμεν πρὸς ἀποπεράτωσιν τούτου εἴτε εἰς τὴν ἐμβρυουλκίαν, εἴτε εἰς τὸν μετασχηματισμόν, ἐὰν τὸ σχῆμα τοῦ ἐμβρύου τύχῃ τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ἐποθέσωμεν δὲ νῦν ὅτι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι ἐκλαμπτικῆς διατρε-

χούσης τὸν 7ον μῆνα τῆς κύσεως, χωρὶς αὐτὴ νὰ φέρῃ σημεῖα τινὰ προώρου τοκετοῦ, ποῖα ἔσονται ἡ ἀγωγή μας ἐνταῦθα, ἀνάγκη νὰ προκαλέσωμεν τὸν πρόωρον τοκετόν;

Ἐπομένῃ προηγουμένως ὅτι δασύς ἡ ἐκλαμψία ἐπέρχεται κατὰ τὸν τοκετόν οὐδόλως πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς μαιευτικὰς χειρίσεις πρὶν ἢ τὸ στόμιον διατῶθῃ ὁλοσχερῶς, ἡ πρόκλησις κατὰ συνέπειαν προώρου τοκετοῦ δὲν ἤθελε εἰ μὴ ἐπαυξήσῃ τὰς δυσχερεστους περιπλοκάς, τὸσφ δὲ μάλλον ἀντενδείκνυται αὕτη, καθόσον ἵνα προκαλέσωμεν πρόωρον τοκετόν ἀπαιτεῖται πολλάκις διάστημα χρόνου δύο καὶ ἐνίστε τριῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ἡ ἐκλαμψία ἐστὶ νόσημα, ὅπερ συνήθως κρίνεται εἰς διάστημα 24 ἢ 48 ὥρων, ὅπως δὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα ἐὰν ἡ πρᾶξις τοῦ τοκετοῦ αὐτομάτως ἤρχισεν, εἰς τοιαύτην περίστασιν ὁ παρεμποδισμὸς τῶν ἐνεργειῶν τῆς φύσεως παρὰ τοῦ ἱατροῦ ἤθελεν εἶσθαι προφανὲς ἔγκλημα.

ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΚΟΞΑΛΓΙΑΣ ΑΠΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΙΤΙΑΣ ΠΑΡ' ΑΝΔΡΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

ὑπὸ CHARCOT.

(Συνέχεια. ὅρα σελ. 57).

Τοῦ πάσχοντος ὁρθίου ὄντος καὶ ἐκ τῶν πρόσω ἐξεταζομένου παρατηροῦνται τὰ ἑξῆς· ὁ πάσχων στηρίζεται ἐπὶ τὰ ὑγιᾶς σκέλος κρατῶν τὴν ἑαυτοῦ ῥάβδον διὰ τῆς ὁμωνύμου χειρός, ὁ ἀριστερὸς ποῦς, ὁ πάσχων, οὐδόλως ἢ ἥκιστα ἐφάπτεται τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων, ἡ ἀριστερὰ κνήμη διατηρεῖται ἐν ἐκτάσει καὶ φέρεται μικρόν τι πρὸς τὰ πρόσω τῆς δεξιᾶς, τοῦτο ὅπερ κατὰ τὸν Jamnelongue ἀποτελεῖ τύπον στάσεως τῶν κοξάλγιων.

Ἐκ τῶν ὀπίσω δὲ ἐξεταζομένου τοῦ πάσχοντος παρατηρεῖται ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο γλουτῶν, ὁ δεξιὸς εἶναι ὀγώδης καὶ φέρει τὸν ἐκ τῆς αὐσπάσεως τοῦ μεγάλου γλουταίου κατὰ τὸν τροχαντῆρα λάκκον, ὁ ἀριστερὸς τοῦναντίον εἶναι πλατύτερος, πεπλατυσμένος, πλαδαρός· οἱ χαρακτῆρες οὗτοι τοῦ γλουτοῦ παρατηροῦνται καὶ εἰς τὴν ὀργανικὴν κοξάλγιαν καὶ φέρονται ὑπὸ συγγραφῶν τινῶν ὡς μεγάλης κλινικῆς σπουδαιότητος.

Καὶ πράγματι ἡ ἀντίθεσις αὕτη τῶν γλουτῶν προκύπτει ἐκ τῆς στάσεως τοῦ πάσχοντος. Σημειωτέον ὅτι ἡ γλουταία πτυχή εἶναι καὶ μάλλον ὕψηλὴ καὶ μάλλον πλατεῖα ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἢ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἐνθα εἶναι διπλῇ, ἡ μεταξὺ τῶν γλουταίων πτυχή κλίνει ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς

τὰ ἄνω, ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀπὸ τοῦ πάσχοντος πρὸς τὸ ὑγιᾶς μέρος, παρατηρεῖται τίλος κλίσις ἱκανῶς μεγάλη τῆς ῥάχεως ἥς τὸ κοίλον στρέφει ἐπὶ τὰ ἀριστερά. Αἱ διάφοροι αὗται παραμορφώσεις ὀφείλονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἀνώμαλον θέσιν εἰς ἣν παραμένει ἡ πύελος καὶ δὴ εἰς τὴν ἐπὶ τὰ ἄνω ἔπωσιν αὐτῆς κατὰ τὸ ὑγιᾶς μέρος. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωμαλία περὶ τὸν ὄγκον τῶν δύο μηρῶν καὶ τῶν δύο κνημῶν εἶναι μάλλον καταφκνὴς ὁρθίου ὄντος τοῦ πάσχοντος.

Ἄ; πρὸς τὸ χωλὸν τοῦ βαδίσματος οὐδὲν τὸ ἰδιαιτέρον ἐνταῦθα, διότι ὁ περὶ οὗ λόγος πάσχων χωλαίνει βαδίζων ὡς καὶ οἱ τὴν ὀργανικὴν κοξάλγιαν πάσχοντες.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐξετάσεως προκύπτει ὅτι πρόκειται περὶ ἀρθρῆς παθώσεως μετὰ μάλλον ἢ ἥττον ἐκτεταμένων καὶ βαθεῶν ἀλλοιώσεων ἀποληξίας χωρὶς ἀποστημάτων εἰς ἀγκύλωσιν τοῦ ἄρθρου.

Ἄλλ' ὁπάρχει πράγματι ἀγκύλωσις; ἡ διὰ τοῦ χλωροφορμίου ἐξέτασις τοῦ πάσχοντος τρία ἔτη μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῆς νόσου, λύει τὸ ζήτημα κατηγορηματικῶς, περὶ τούτου ὅμως βραδύτερον, ἀφοῦ δηλονότι προηγουμένως ὑποβάλλωμεν τὸν πάσχοντα εἰς ἐξέτασιν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι πάσχει νόσον χωρὶς ἀνατομικῆς ἀλλοιώσεως καὶ ζητήσωμεν ἂν τὰ παρὸν. σιζόμενα συμπτώματα συμβιβάζονται πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Brodie δοθεῖσαν περιγραφὴν τῆς χωρὶς ἀνατομικῆς ἀλλοιώσεως κοξάλγιας.

Ἐξεταζομένης τῆς γενικῆς τοῦ πάσχοντος καταστάσεως προκύπτει ὅτι ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν ἀφ' ἑτοῦ οὗτος πάσχει οὐδόλως ἐξησθένει, οὐδὲν σημεῖον ἀναιμίας· προυναιμίζει, οὐδέποτε προσεδλήθη ὑπὸ κυρετοῦ καὶ πάντοτε εἶχε καλὴν ὀρεξιν.

Ἡ οὕτως εἰπεῖν τελεία αὕτη διατήρησις τῆς καθόλου ὑγείας δηλὸν ὅτι οὐδόλως συνῆδει πρὸς τὴν ἰδέαν ὀργανικῆς βαρείας παθώσεως τοῦ ἄρθρου χρονολογούσης ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ ὑπαρχουσῶν ἀπασῶν τῶν εὐνοϊκῶν περιστάσεων διὰ τὴν ταχέαν αὐτῆς πρόοδον.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ παρατηρουμένη σκληρότης τοῦ μέλους, ἀλίσκουσα οὐ μόνον τὸ ἰσχίον ἀλλὰ καὶ τὸ γόνυ καὶ τὸν ἄκρον πόδα, δὲν εἶναι συμπτώματα τῆς συνήθους κοξάλγιας, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ σχετικὴ τοῦ μέλους ψυχρότης, τὸ ἰσχύρουν αὐτοῦ, ἰδίᾳ περιοριζόμενον εἰς τὸ γόνυ καὶ τὴν κνήμην.

Ὁ πόνος ἔντονος αὐτομάτως καὶ δὴ κατὰ περιόδους, ἐντείνεται ὡς ἤδη εἴρηται διὰ τῆς ἐπικρούσεως τοῦ τροχαντῆρος, τῆς πτέρνης καὶ ἐν γένει διὰ πάσης ἀποπείρας πρὸς κίνησιν τοῦ ἄρθρου, ἔχει ὅμως τοῦτο τὸ ἰδιάζον ὅτι εἶναι διέχυτος, ὅτι ἐξαπλούμενος ὑπὲρ τὴν Πουπάρτιον σύνδεσμον ἀνέρχεται πρὸς τὸ κατώτερον τῆς κοιλίας μέρος σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ καὶ πρὸς τὰ κάτω πρὸς τὸν γλουτόν. Πρὸς δὲ εἴτε κατὰ

τὴν βουδωνικήν χώραν, εἴτε κατὰ τὸ πρόσθιον τοῦ γόνατος μέρος τὸ δέριμα διὰ τῶν δακτύλων συλλαμβανόμενον, ἀνεγειρόμενον, καὶ μετρίως συνθλιβόμενον ἀλγεῖ εἰς μέγαν βαθμὸν καὶ οὐχὶ ἀνολόγως πρὸς τὴν ἐντασιν τοῦ νύμφατος. Τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ὑπεραισθησίας τοῦ δέρματος περὶ τὸ ἰσχίον εἶναι λίαν ἄξιον λόγου καὶ ὑπὸ πάντων τῶν συγγραφέων φέρεται ὡς ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ὑστερικής κοξαλγίας σημεῖων, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται σημεῖον τοῦ Brodie, διότι πρῶτος αὐτὸς παρατήρησεν αὐτὸ καὶ ἀνεγνώρισε τὴν σημειωτικὴν αὐτοῦ ἀξίαν.

Προσθετέον ὅτι καθ' ὃν χρόνον εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος πάσχοντα διὰ τῆς πίεσεως ἐξερεθίζεται ὁ πόνος εἰς τὸ δέριμα τοῦ βουδωνος καὶ τοῦ γόνατος, ὁ πάσχων ἐδείκνυε τὰ σημεῖα μεγίστης στενοχωρίας δι' ἐρυθρότητος τοῦ προσώπου, ἐξοιδήσεως τῶν φλεβῶν τοῦ τραχήλου καὶ τῶν κροτάφων, ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τῶν αἰσθημάτων αἰσθάνετο ἀπῆλπτον ὡς ἐξῆς, ἐξ οὗ καταφαίνεται πασιφανῶς ὑστερική αἰσθησις, ὅτι αἰσθάνεται σύσφιγξιν κατὰ τὸ ἐπιγαστρικόν, καλμούς τῆς καρδίας, σύσφιγξιν τοῦ λαιμοῦ, βόμβους τῶν ὠτων καὶ δὴ ἐπὶ τὰ ἀριστερά καὶ καλμούς κατὰ τὸν ὁμώνυμον κρόταφον. Τὰ αὐτὰ αἰσθάνεται ὁ πάσχων συμπτώματα καὶ ἐπὶ τῇ ἐπικρούσει κατὰ τὸν μέγαν τροχαντήρα, τὴν πτέρνην ἢ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀποπειρᾷ κινήσεως τοῦ ἰσχίου. Διήλθον ἐκ τούτων ὅτι καίτοι εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος πάσχοντα ἐλλείπει ὁ ὑστερικός παροξυσμός, προκαλοῦνται ὅμως τὰ φαινόμενα τῆς αἰσθησις, ἥτις κατὰ γενικὸν κανόνα προηγείται τοῦ παροξυσμοῦ διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἀλλήλων ὑστερογόνων σημείων, ὧν ἄλλα μὲν κεῖνται εἰς τὸ καλύπτον τὰ ἄρθρα τοῦ ἰσχίου καὶ τοῦ γόνατος δέριμα, ἄλλα δὲ βαθύτερα κατὰ τὴν ἀρθρικήν κάψαν.

Ἡ ὑπαρξίς τῶν σημείων τούτων ἐπάγεται τὴν ὑπόθεσιν ὅτι διὰ μάλλον προσηκτικῆς καὶ προσφόρου τοῦ πάσχοντος ἐξετάσεως εὐρεθίζονται καὶ ἕτερα φαινόμενα ἵκανὰ νὰ καταστήσῃσι καταφανεστέραν καὶ οἶοναι ψηλαφητὴν τὴν ὑστερικήν διάθεσιν. Διὰ τῆς μεθοδικῆς λοιπὸν ἐξετάσεως τῆς αἰσθητικότητος, ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐπόψεις προκύπτει ὅτι εἰς ἅπαν σχεδὸν τὸ ἡμιμόριον, πλὴν ἐλαχίστω, ἐξαίρεσεων, παρατηρεῖται ἐντελής ἀναίσθησις εἰς τε τὴν νύξιν καὶ τὴν θερμότητα. Ὡς πρὸς δὲ τὰς κινήσεις ἀρθρων τινῶν (τῶν ἀκρων ποδῶν καὶ χειρῶν, καρπῶν, ὤμων) ἐξηφανίσθη ἡ γνῶσις τῆς μυϊκῆς αἰσθήσεως, ἐνῶ εἰς ἕτερα ἄρθρα, ὡς τὸν ἀγκῶνα, διατηρεῖται. Αἱ εἰδικαὶ αἰσθήσεις, γεῦσις, ὀσφρησις, ἀκοή, εἶναι οὐσιωδῶς βεβλαμμέναι ἀπὸ τὰ ἀριστερά, ὡς ἐπίσης κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἡ ὄρασις εἶναι ἡλεκτωμένη, ἐνῶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ οὐδὲν τοιοῦτον παρατηρεῖται. Προσθετέον ὅτι ὁ φάρυγξ εἶναι ἐντελῶς ἀναίσθητος εἰς πάντα ἐρεθισμόν.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων προκύπτει 1. — Ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πάσχων εἶναι ὑστερικός. 2. — Ὅτι ἡ ἀρθρική πάθησις ὑφ' ἧς πάσχει παρουσιάζει

ζοι πολλοὺς χαρακτηρησ ἀνήκοντας εἰς τὴν ὑστερικήν κοξαλγίαν, οὐδένα δὲ τῶν καταμαρτυρούντων ἐξ ἀνάγκης τὴν ὑπαρξίν βελείας τῆς ἀρθρώσεως ἀλλοιώσεως· ἡ παρατηρουμένη τοῦ σκέλους ἀπίστανσις οὐδόλως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν μυϊκὴν ἀτροφίαν μετὰ πλάδαρότητος τῶν σαρκῶν τὴν παρατηρουμένην κατὰ τὰς ὀργανικὰς κοξαλγίας καὶ ἀποδοτέαν βεβαίως εἰς ἀργίαν ἀπὸ δύο ἐτῶν χρονολογοῦσαν. Ἐκ τούτων ἐπεταὶ ὅτι εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος πάσχοντα ἢ τε γενικὴ κατὰστασις καὶ ἡ τοπικὴ εἶναι φύσεως ὑστερικής. Ἀφ' ἐτέρου ἡ τραυματικὴ αἰτία ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται τὰ φαινόμενα οὐδόλως ἀντίκειται πρὸς τὴν δοθεῖσαν τῆς φύσεως τῆς νόσου ἐρμηνείαν, διότι ὡς γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνδρας μᾶλλον ἢ εἰς τὰς γυναῖκας τραυματισμὸς συμβάλλει ἐνίοτε εἰς τὴν ἐκκρηξίν φαινομένων ὑστερικής διαθέσεως μέχρι τοῦ χρόνου τούτου διαλαθοῦσης.

Μ' ὅλα ὅμως τὰ προεκτεθέντα ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὑστερικής τῆς νόσου φύσεως, οὐδὲν ἦττον ἀπομένουσι πιθανῶς ἐνδοιασμοί τινες ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν. Ἀληθὺς μετὰ τὰ ρηθέντα δὲν εἶναι εὐκόλῳ ν' ἀπομακρυνθῇ τις τῆς ιδέας τοῦ ὑστερισμοῦ προκειμένου περὶ σπουδαίας λειτουργικῆς παθώσεως ἀπὸ ἐτῶν χρονολογούσης, ἀλλὰ τάχα δὲν εἶναι δυνατόν τὰ ὑστερικά συμπτώματα νὰ ἐπιπλέκωσιν ὀργανικὴν κοξαλγίαν; Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην διὰ τὸν διασκεδάσμον τῶν ἀμφιβολιῶν τούτων συντελεῖ ἡ διὰ χλωριοφορμίου ἐξέτασις τοῦ πάσχοντος· ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ πάσχων ἠρνήθη διαβρῆθην νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτην σήμερον, ἐξέτασις ὅμως τοιαύτη ἐγένετο πρὸ 4 ἢ 5 μηνῶν παρ' ἐτέρου ἱατροῦ, προέκυψε δὲ ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ὅτι διαρκοῦντος τοῦ διὰ τοῦ χλωριοφορμίου ὕπνου ἡ ἀρθρωσις ἦτο ἐντελῶς ἐλευθέρη, ἐντελῶς ἐκκίνητος, ἀπηλλαγμένη πάσης συσπάσεως καὶ πάσης προσφύσεως.

Τὰ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πάσχοντος συμπεράσματα συνοψίζονται. 1. Ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ἔχνος ὀργανικῆς παθώσεως τοῦ ἀρθρου. 2. Ὅτι λίαν πιθανῶς ὁ πάσχων οὗτος ὑποκρίνεται.

Τὸ δεῦτερον ὅμως τοῦτο συμπέρασμα μετὰ τὰς προεκτεθείσας κρίσεις καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν γεγονότων εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτον, συνεπῶς ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει ὑστερική κοξαλγία χωρὶς ὑλικῶν ἀλλοιώσεων.

Τεθέντος ὅτι ἡ νόσος τοῦ περὶ οὗ πρόκειται πάσχοντος εἶναι κοξαλγία ὑστερικής φύσεως χωρὶς ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων ἢ πρόγνωσης εἶναι πολλῶν ἦττον βεβαίον ἢ ἀν' ἐπρόκειτο περὶ ὀργανικῆς παθώσεως, καθότι, καίτοι ἀληθὺς ἡ ὑστερική κοξαλγία ἐπὶ μῆκιστον παρατείνεται ἐνίοτε, ἢ ἐπὶ μῆνας ἢ καὶ ἐπὶ ἔτη, οὐχ' ἦττον ἢ ἱστίς εἶναι ἐλπιτέα πάντοτε.

Ἡ ἐξέτασις τῶν πρὸς θεραπείαν μέσων χρήζει ἰδίως ὅλως καὶ μακρῶς μελέτης.

Εἰς μεταγενεστέραν ἐξέτασιν ὁ πάσχων οὗ τὴν ἱστορίαν ἀναγράφωμεν

ένταυθα πεισθείς ύπεβλήθη εἰς τὴν διὰ τοῦ χλωριοφορμίου ἐξέτασιν πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἔχει ὡς ἑξῆς·

Ἐπὶ τῇ χρήσει τοῦ χλωριοφορμίου μετὰ ἐξ ἑως ἐπὶ τῆς ὥρας ἐξηκοστῆς, καὶ ἀφοῦ προηγήθη λίαν βραχεῖα περίοδος ἐξεγέρσεως, ἐναντίον τῶν συμβαινόντων εἰς τοὺς ὑστερικοὺς, ὁ ὕπνος ἐπῆλθε τέλειος. Οἱ μὲς τοῦ σώματος περιέπεσαν εἰς τελείαν χάλασιν, πάντοτε ὅμως ὑστατοὶ οἱ τοῦ πάσχοντος σκέλους, τὸ δέρμα ἐγένετο ἀνάισθητον εἰς τὰς νύξεις καὶ καθ' ἃ ἀκόμη μέρη διετέλει ἐν ὑψίστῃ ὑπεραισθησίᾳ, οὐδεμίαν ἀντίστασιν παρῆλθε τὰς ἐνεργουμένων εἰς τὸ πάσχον σκέλος κινήσεις, οὐδεμίαν ποσὶν λαβεῖτο αἰσθησὶς διὰ τῆς ἐπιπλούσεως τοῦ τροχαντήρος ἢ τῆς πτέρνης· κατὰ τὰς ἐνεργουμένων εἰς τὸ ἄρθρον κινήσεις οὔτε διὰ τοῦ στηθοσκοπίου οὔτε διὰ τῆς χειρὸς ἐγένετο αἰσθητὸς κριγμὸς τις. Ἐκ τούτων δὴλον ὅτι οὐδεμίαν ὑπάρχει πρόσφυσις εἰς τὸ ἄρθρον, ὅτι εἰς τὰς ἀρθρικές καὶ ὁστέωδεις ἐπιφανείας δὲν ὑπάρχουσιν αἱ ἀνωμαλίαι καὶ παρκαρρφώσεις αἱ πάντοτε ἀπαντῶσαι εἰς πεπαλαιωμένην μετὰ ὀργανικῶν ἀλλοιώσεων κοζαλίαν.

Ἀφυπνισθέντος τοῦ πάσχοντος ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ χλωριοφορμίου ὕπνου παρατηρήθησαν τὰ ἑξῆς· ἡ τῶν μυῶν σύντασις ἤρξατο ἀναφανισμένη βαθμυδὸν εἰς τὸ πάσχον σκέλος πρὶν ἢ ἀναφανῇ τὸ ἐλάχιστον ἔλκος πόνου κατὰ τὴν ἔκθρωσιν. Ἡ αἰσθησις τοῦ δέρματος βαθμυδὸν ἐπίσης ἐκινήθη, ὁ πάσχων ἀπῆντα εἰς τὰς ἀπευθυνομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις, καί τοι ἡ κατὰ βῆθος αἰσθητικότης διετέλει εἰσέτι ἀμειβεῖται ἤτις ὑστατα ἐκπνεύθη. Μετὰ παράλευσιν 20—25 ἐξηκοστίων τῆς ὥρας ἡ δυσμορφία, ὁ πόνος, ἡ χωλότης ἐπανήλθον εἰς τὴν ἦτο κατὰστασιν πρὸ τοῦ διὰ τοῦ χλωριοφορμίου ὕπνου.

Γ.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.
(Συνεδρίασις τῆς 19 Ἰανουαρίου).

Λευκωματινῶν μυϊκῶν.

(Συνέχεια. σελ. 68).

Ἄν λοιπὸν ἡ ζωὴ τοῦ μέρους τούτου τῶν ζωϊκῶν κυττάρων, τῶν ἀποτελούντων ἱστοὺς καὶ βιούντων χωρὶς δξυγόνου προσλαμβανομένου ἀπὸ τοῦ αἵματος, παρεμφέρεται ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀφομοιώσεως καὶ ἀποκρίσεως τῆς ὀργανικῆς ὕλης τῇ ζωῇ τῶν βακτηριωδῶν φυσαλλῶν, πρέπει εἰς τὰ προϊόντα τῶν ἡμετέρων ἐκκρίσεων νὰ εὐρίσκωνται αὐταὶ αἱ οὐσίαι, αἵτινες παρατηροῦνται εἰς τὴν μὴ ἀερόβιον ζύμωσιν τῶν λευκωμα-

τοιειδῶν, δηλονότι εἰς τὰς σηπεδονώδεις ζυμώσεις. Καὶ ὅντως εἰς τὰς κατὰ φύσιν ἐκκρίσεις ἡμῶν ἀνευρίσκειται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς τὸ σύνολον τῶν προϊόντων τῆς κυρίως εἰπεῖν σήψεως, τοῦτέστιν τὸ ἀνθρακικὸν δξὺ καὶ ἡ ἀμμωνία ἐν μέρει μὲν ἐλευθέρᾳ, ἐν μέρει δὲ δίκην οὐρίας, καὶ ἐν μέρει δίκην ἀλάτων, τὸ φενέλαιον, τὸ ἰνδέλαιον, τὸ τακτέλαιον τῶν ἀποκατήσεων καὶ οὐρίων ἡμῶν, τὸ δξικόν, βουτυρικὸν δξὺ καὶ λοιπὰ παχέα δξέα, τὸ γαλακτικόν, τὸ φανυλασσετικόν, τὸ φανυλεροπινικόν κλ. δξὺ τῶν μυῶν, τῶν ἀδένων καὶ τῶν οὐρῶν ἡμῶν, ἡ ξανθίνη καὶ ἡ σαρκίνη τῶν μυῶν καὶ τῶν οὐρῶν, αἵτινες εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν σήψιν τὸ ζζωτον, τὰ ἀέρια φωσφοροῦχον καὶ θειοῦχον ὑδρογόνον ἐν τῷ πεπτικῷ σωλήνι. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἀνευρίσκωνται ἐν τοῖς οὐροῖς, ταῖς ἐκκρίσεσι τῶν ἀδένων, τῇ μυϊκῇ ἱστοῖ, τῇ αἵματι κλ. τὰ δηλητηριώδη ταῦτα ἀλλοιοειδῆ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταυθα;

Ἀνεῦρον πράγματι ταῦτα κατ' ἀρχὰς ἐν τοῖς οὐροῖς, τῇ σιέλω, τοῖς ἰαῖς, διαφόροις ἐκκρίσεσιν ἀδενωδῶν ὀργάνων, καὶ δὴ ἐν ταῖς τῶν μεταξοσκωλήκων, ἐσχάτως δὲ καὶ ἐν τῇ μυϊκῇ ἱστοῖ· ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αἵματι, ἐνθα ἀποταμιεύονται ἅμα ὡς ἕνεκα ποικίλων αἰτίων, δὲν ἀποβάλλονται ἀπὸ τοῦ δέσματος, ἰδὼν νεφρῶν, τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, ὅτε δρῶντα ἐπὶ τὰ κέντρα τοῦ νευρικοῦ συστήματος προκαλοῦσι φαινόμενα ποθολογικὰ ὑπὸ ὠρισμένην τάξιν καὶ διαδοχὴν, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὴν εἰκόνα ἐκείτης νόσου.

Ὁ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς ἀνίσταται κατὰ τοῦ ἀδικήπου τούτου αὐτομολυσμοῦ διὰ δύο διακεκριμένων ἀλλήλοις μηχανισμῶν, τῆς ἀποβολῆς τοῦ δηλητηρίου καὶ τῆς διὰ τοῦ δξυγόνου κατωστρωφῆς αὐτοῦ.

Ἡ διὰ τῶν νεφρῶν ἀποβολὴ εἶναι ἀναμφιβόβητος· πάντοτε ἀνεῦρον μὴ κρὶν ποσότητα πτωματικῆς ἐν τοῖς κατὰ φύσιν οὐροῖς, ποσότητα λίαν μικράν, ἣν τινες τῶν συγγραφέων ἠρνήθησαν, ἀλλ' ἤτις κατ' ἐμὲ ὑπάρχει, καὶ ἤτις εἰς τινὰς παθολογικὰς περιστάσεις αὐξάνεται εἰς ἱκανῶς μέγα ποσόν, καθ' ἃ κατεδείξεν ὁ Bonchard διὰ τὰς μολυσματικὰς νόσους καὶ δὴ διὰ τὸν τυφοειδῆ πυρετόν, ὡς καὶ ὁ Rouchet διὰ τινὰς ἐγκυφαλικὰς νόσους χωρὶς πυρετοῦ· παρατηρήθη προσέτι σπουδαία αὐξήσις τῆς κρεατινῆς κατὰ τὴν πορείαν τῆς οὐραιμίας.

Ἐπίσης φαίνεται μοι βεβαίως καὶ ἡ διὰ τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος ἀποβολὴ τῶν ἀλλοιοειδῶν τούτων, ἂν καὶ τὸ ζήτημα ἐνταυθα εἶναι μάλλον πολὺπλοκόν, καθότι μέρος τῶν ἀλλοιοειδῶν τοῦ ἐντέρου ἀφείλεται βεβαίως εἰς τὴν βακτηριωδῆ ζύμωσιν τῶν τροφῶν, καὶ ἄτινα ἐνίοτε διεισδύουσιν ἐν τῇ αἵματι, καθ' ἃ φρονεῖ ὁ Bonchard.

Ἰσχυρότερον ὅμως μέσον συμβάλλον εἰς τὸν παρεμποδισμόν τοῦ αὐτομολυσμοῦ τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ αἵματος ἀδιάκοπος καὶσις τῶν λευκωματινῶν, καθότι τὰ πολλὰ τῶν δηλητηρίων τούτων

λίαν ταχέως ὀξειδοῦνται, καίονται δὲ καὶ ἐξαφανίζονται, τοῦλάχιστον καὶ μὲγα μέρος, διὰ τῆς ἀδιακόπως ἀνανευομένης δράσεως τοῦ ὀξυγόνου, συνεπῶς ἐν φυσικῇ καταστάσει ἐλάχιστη μόνον ποσότης μυϊκῶν βάσεων ἀνευρίσκεται ἐν τοῖς οὖροις, καθότι καίονται ἐν τῷ βεύματι τῆς κυκλοφορίας καὶ πιθανῶς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἱστοῖς.

Ἄν ὅμως οἰκδῆποτε αἰτία ἐλαττοῖ τὴν προσέλευσιν τοῦ αἵματος, ἢ τοῦ ποσὸν τῆς αἱματοσφαιρίνης ἐλαττοῦται ὡς κατὰ τὴν χλώρωσιν ἢ τὴν ἀναιμίαν, ἢ ἐπὶ τῇ εἰσγωγῇ ἐν τῷ αἵματι οὐσιῶν παρακωλυουσῶν τὴν αἱμάτωσιν, αἱ ἄζωτουχοι οὐσίαι τῆς φύσεως τῶν πτωματινῶν ἢ τῶν λευκοματινῶν, ἢ καὶ αἱ μᾶλλον παρεμφερεῖς αἰταῖς ἢ καὶ αἱ παρακωλυοῦσαι αὐτάς, συλλέγονται καὶ συναθροίζονται. οὕτω οἱ Frerichs καὶ Stadelor παρατήρησαν τὴν ἀλλαντοίην ἐν τοῖς οὖροις κυνὸς οὗ διέκοψαν τὴν ἀναπνοήν, οὕτω ὁ Dastre κατέδειξε τὸ πρηνετικὸν τῆς ἀσφυκτικῆς γλυκαιμίας, γνωστὸν δὲ ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ γλυκώματος συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ ἀφθονοῦ ἀποβολῆς ἄζωτούχων ὀλῶν. Καίτοι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὀλίγα ἐγένοντο μέχρι τοῦ νῦν ἀκριβεῖς ἔρευναι, δὲν ἐξηγεῖ ὅμως ἡ θεωρία αὕτη τὰς νευρικὰς διαταραχάς, τὰς παρατηρουμένας κατὰ τὴν χλώρωσιν, τὴν ἀναιμίαν, τὴν κύησιν, ὡς καὶ τὴν εὐεργητικὴν εἰσπνοὴν τοῦ ὀξυγόνου, τοῦ μόνου γνωστοῦ μέσου πρὸς καταπολέμῃσιν τῶν ἀνεπισχέτων ἐμέτων οὗς ἀναμφιδόλως προκαλεῖ ἡ ἐν τῷ αἵματι παρούσα δηλητηρίου κακὴς ἀποβλαλλομένου ἢ ἀτελῶς καιομένου; Δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πυρετὸς ὁ συνυπάρχων μετὰ ἐλάχιστης τροφῶν καταναλώσεως, καὶ μεγάλης αὐξήσεως ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἀποβλαλλομένου καὶ ὀξυγόνου καταναλισκομένου καὶ τέλος μετὰ γοργοτέρης κυκλοφορίας, ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν καταστροφὴν τοῦ σχηματισθέντος ἢ ἐπὶ πλέον σχηματιζομένου ἐν τῇ οἰκονομίᾳ δηλητηρίου; Ἄλλ' οὐ τοῦ παρόντος αἱ τοιαῦται ἐρμηνεῖαι. Ἄρκει μοι νὰ καταδείξω, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πορισθῶ φυσιολογικὰ καὶ θεραπευτικὰ συμπεράσματα, τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεργητικῆς δράσεως τῶν ἐγερμάτων ἅτινα διερεθίζουν τὰς λειτουργίας τῶν νεφρῶν, τοῦ δέρματος, καὶ τοῦ ἐντερικοῦ βλενοϋμένου, καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν ἰσχυρὰν πιθανῶς ἀπολύμανσιν τῆς οἰκονομίας διὰ παντὸς ὅτι καθιερῇ μᾶλλον ἐνεργητικὴν τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν αἱμάτωσιν.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ τῶν ζώων ἀλκαλοειδῶν παρατηρήσαμεν πεποιθῶς ὅτι ὅσα ἂν εἴναι δραστήρια τὰ δηλητήρια ταῦτα εἰς τὴν οἰκονομίαν, ὑπάρχουσι σὺν τοῖς αἱματίναις ἄζωτοῦχοι, μὴ ἀλκαλοειδεῖς, συνοδεύονται πάντοτε ταῦτα καὶ πεποικισμένοι ὑπὸ μεγάλης ἐπίσης δραστηριότητος· οὕτω τὸ σηπτικὸν δηλητήριον τοῦ Ranum περιέχει ὀλίγιστα ἢ παντάπασιν ἀλκαλοειδῆ, αἱ ἄζωτοῦχοι οὐσίαι αἱ ἐκ τῶν οὖρων μὴ κρυσταλλικαὶ εἶναι λίαν δηλητηριώδεις χωρὶς ὅμως νὰ ᾔναι καὶ βασικαί, ἐπίσης

ἐπειθὴν ὅτι τὸ οὐσιωδῶς ἐνεργητικὸν μέρος τοῦ τοῦ τῶν ὄψεων εἶναι ἄζωτοῦχον ἀλλ' οὐχὶ ἀλκαλοειδές. Αἱ οὐσίαι αὗται λίαν σπουδαῖαι κατὰ ποσόν, ὡς αἱ πτωματίναι καὶ αἱ λευκοματίναι, χρῆζουσιν ἰδίως μελέτης, ὅπερ ἐλπίζω ὅτι προσεχῶς γενήσεται.

Συνεδριάσεις τῆς 2 Φεβρουαρίου 1886.

Πτωματίναι, Λευκοματίναι, καὶ μικρόβια.

PETER. — Προτίθεμαι νὰ ὑποστηρίξω τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἱατρικὴν διὰ τῆς ἀρχαιοτέρης· προτίθεμαι ἐν ἀλλαίς λέξεσιν νὰ στηρίξω τὴν κλινικὴν παρατήρησιν εἰς τὰς χημικὰς ἀνακαλύψεις τοῦ διαπρεποῦς Gautier. Ἀνεξαρτήτως τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀξίας αἱ ἀνακαλύψεις αὗται ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἦτο γνωστὸν περὶ τῆς αὐτοδηλητηριάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ, ἐξακριβοῦσαι ἐπὶ μᾶλλον τὰς παλαιότερας ἡμῶν γνώσεις.

Ἄλλὰ θέσωμεν ἐν πρώτοις τὰς βάσεις τοῦ ζητήματος.

Ὁ Gautier καταδείκνυσιν ὅτι εἰς τὰς νεκρὰς ζώϊκας ὕλας, εἰς τὰ πτώματα, διὰ τῆς σήψεως πρὸς γόνται ἀλκαλοειδῆ ἅτινα μετὰ τοῦ Sulmi ἀπεκάλεσε πτωματίναις.

Καταδείκνυσιν ἐπίσης ὅτι εἰς τὰ ζῶντα ζῶα καὶ διαρκούσης τῆς ζωῆς ἀναπτύσσονται ἀνάλογα ἀλκαλοειδῆ, ἅτινα ἀνεκάλυψε καὶ ἅτινα ἀπεκάλεσε λευκοματίναις.

Ὑποδεικνύει τέλος ὅτι εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ζῶντα ζῶα, καὶ πάντοτε διαρκούσης τῆς ζωῆς γεννιῶνται, οὐσίαι ἄζωτοῦχοι μὴ κρυσταλλικαί, μὴ ὀρισθεῖσαι εἰσέτι, καὶ αἵτινες εἶναι ἀποκριτικαὶ οὐσίαι.

Ἀφ' ἑτέρου καταδείκνυσιν ὁ αὐτὸς Gautier ὅτι αἱ πτωματίναι αὗται εἶναι δηλητηριώδεις, ὅτι ἐπίσης δηλητηριώδεις εἶναι καὶ αἱ λευκοματίναι, ἔτι δὲ μᾶλλον αἱ ἀποκριτικαὶ οὐσίαι.

Τοιοῦτο τὸ χημικὸν τοῦ ζητήματος μέρος.

Ἡ κλινικὴ διδάσκει ἡμᾶς ὅτι εἰς τὴν διαφορὰν τῆς δηλητηριάσεως ἀντιστοιχεῖ ἡ διαφορὰ τῆς θερμογονίας, καὶ ἡ μὲν διὰ τῶν ἀποκριτικῶν οὐσιῶν δηλητηριάσεις προκαλεῖ τὴν ὑπερθερμίαν, ἡ δὲ διὰ τῶν ζώϊκων ἀλκαλοειδῶν τὴν ὑποθερμίαν, καὶ ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν ζῶντα ὁργανισμὸν δυνατὸν ἡ ὑπερθερμία καὶ ἡ ὑποθερμία νὰ συνυπάρχουσιν ἢ νὰ ἀμείβωνται καθόσον συνυπάρχουσιν ἢ ἐξ ὑπαμιῦθῆς ὑπάρχουσι τὰ διάφορα ταῦτα δηλητήρια.

Τὸ μᾶλλον ὅμως σπουδαῖον καὶ ἀπρόοπτον τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Gautier εἶναι ὅτι ἀπαλλάσσει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς τυραννίας τῶν μικροβίων, διότι αἱ ἀνακαλύψεις αὗται ἐξηγοῦσι τὸν σχηματισμὸν τῶν μᾶλλον δηλητηριωδῶν ἀλκαλοειδῶν ὡς καὶ τῶν ἔτι μᾶλλον δηλητηριωδῶν ἀποκρι-

τικῶν οὐτιῶν διὰ μόνον τῶν λειτουργικῶν τῆς ζωῆς, καταδεικνύουσιν, ὅτι δ αὐτομολυσμός, ὁ αὐτόματος μολυσμός τοῦ ζῶντος ὁργανισμοῦ, αὐτομάτως δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ὁργανισμοῦ, ὑπὸ τῶν ἀλκαλοειδῶν καὶ τῶν ἀποκριτικῶν οὐσιῶν ὡς ἐν αὐτῇ καὶ κατὰ τὴν ζωὴν παράγει εἶναι ἀπλοῦν ζήτημα ποσότητος, ὅτι ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ ζῶν ὁργανισμός δύναται νὰ δηλητηριασθῇ διὰ τῆς συσσωρεύσεως ἐν αὐτῇ τῶν ὑπ' αὐτοῦ παραχθεῖσιν οὐσιῶν τούτων.

Τίτι τρόπῳ λοιπὸν πραγματοποιεῖται ἡ δηλητηρίασις αὕτη τοῦ ζῶντος ὁργανισμοῦ ὑπ' αὐτοῦ τούτου;

Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἀναγκαιοῦσι σκέψεις τινὲς περὶ τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωὴ εἶναι φαινόμενον οὐσιωδῶς σχετικὸν καὶ τυχαῖον, εἶναι σειρὰ μερικῶν θανάτων, ζῶμεν λειτουργικῶς ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ καταστρεφώμεθα ἀδικλείπτως, σύρμεν μεθ' ἡμῶν καὶ ἐν ἡμῖν τὸ πτώμα ἡμῶν αὐτῶν.

Καὶ ἡ υγεία εἶναι ἐπίσης φαινόμενον σχετικὸν καὶ τυχαῖον, εἶναι ἡ ἀσταθὴς μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἱσορροπία, ζῶμεν δὲ φυσιολογικῶς ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποβῶμεν ἀδικλείπτως μέρος τοῦ πτώματος ἡμῶν αὐτῶν.

Ἡ ἀποτελοῦσα τὴν ζωὴν σειρὰ τῶν μερικῶν θανάτων εἶναι ἀπότοκος τῆς λειτουργίας ἐκάστου τῶν ὁργάνων ἡμῶν, ἐνθ' ὃ ἐγκέφαλος σκέπτεται παράγει συγχρόνως καὶ θερμότητα, τὸ δὲ ὕλικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐν ἐνεργείᾳ ἐγκεφαλικῆς ζωῆς εἶναι ἡ νευρίνη, ἀλκαλοειδὲς ἀκατάλληλον εἰς τὴν κατὰ φύσιν ζωὴν ὃ μὲς ἐνθ' κινεῖται παράγει ὡσεύτως καὶ θερμότητα, τὸ δὲ ὕλικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐν ἐνεργείᾳ μυϊκῆς ζωῆς εἶναι ἡ κρεατίνη, ἡ κρεατίνη καὶ ἕτεροι ἀλκαλοειδῆ ἀκατάλληλα διὰ τὴν κατὰ φύσιν ζωὴν.

Ἄπαντα τέλος τὰ ὅργανα ἅτινα λειτουργοῦσι, καὶ ἅτινα λειτουργοῦντα καταστρέφονται, παράγουσι πλὴν τῶν ἀλκαλοειδῶν τούτων καὶ ἀποκριτικὰς ὕλας, ἀληθεῖς τοῦ ὁργανισμοῦ σκωρίες.

Οὕτω λοιπὸν ἡ ζωὴ εἶναι προκαταμμένη μερικὴ αὐτοκατονία.

Δηλον ἐν τούτων πόσον ἀβέβαιον εἶναι ὅ,τι ἀποκαλεῖται υγεία, καὶ τίτι τρόπῳ διὰ τῆς λειτουργίας τῶν ὁργάνων παράγεται ἡ νόσος, διὰ τὴν γένεσιν τῆς ὁποίας ἀρκεῖ συσσωρεύσεις ἐν τῇ ὁργανισμῷ θνησιμαίων ὕλων.

Ἡ συσσωρεύσις αὕτη προκύπτει πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς ἀποκρίσεως, ἡ ἀνεπάρκεια δὲ αὕτη τῆς ἀποκρίσεως συμβαίνει ὑπὸ δύο συνθήκας τῆς ζωῆς λίαν διαφόρους, ὅτε μὲν δηλονότι ὑπάρχει περίσσεια τῶν ἀποκριτικῶν ὕλων καὶ τῶν ἀλκαλοειδῶν, τῶν ἐκκριτικῶν ὁργάνων ἐχόντων κατὰ φύσιν ἀλλὰ προσωρινῶς μὴ ἐπαρκούντων εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν θνησιμαίων τούτων ὕλων καθόσον αὗται παράγονται, ὅτε δὲ ὑπάρχει κατὰ φύσιν παραγωγή τῶν θνησιμαίων τούτων

ὕλων ἀλλ' ὑπάρχει ἀνεπάρκεια τῆς ἀποκρίσεως ἕνεκα νοσηρᾶς ἀλλοιώσεως ἢ ἐλλείψεως τῶν ἀποκριτικῶν ὁργάνων, ὡς νοσηρὰ ἀλλοίωσις ἢ λειτουργικὴ ἑλλείψις τοῦ νεφροῦ ὅτε παράγεται ἡ οὐραιμία ἢ ἀποκαλῶ οὐραιμικὸν τύπον, νοσηρὰ ἀλλοίωσις ἢ ἐλλείψις τοῦ ἥπατος ὅτε ἐπιγίνεται βαρὺς ἑκτερος ἢ χολαίμία ἢ ἀποκαλῶ χολαιμικὸν τύπον.

Ὅτι τὰ ζωικὰ ἀλκαλοειδῆ παράγονται ὑπὸ τῶν αὐτομάτων τῆς ζωῆς λειτουργιῶν προκύπτει ἀπὸ αὐτῶν τοῦ Gautier τῶν λόγων Ὁ Gautier ἐδήλωσεν ἀπὸ τοῦ 1881 ὅτι παρουσιάζονται σταθερῶς εἰς τὰς ἐκκρίσεις τὰς ὑπὸ τῶν ζώωντων ζώων καὶ ἐν πλήρει υγείᾳ ὡς ὁπίσης καὶ διαρκούσης τῆς νόσου ἐκκρινόμεναι, σώματα τῆς φύσεως τῶν πτωματινῶν. (ἀκολουθεῖ) Γ.

Θεραπεία ἐκζέματος. — Τοῦ δέρματος ἀποδαρέντος καὶ ὑγροῦ καταστάντος ἐκ τοῦ ἐκζέματος ὡφελεῖ κατὰ τὸν Lassar ἐπάλειψις εἰς παχεῖαν στρώσιν τῆς ἐξῆς ἀλοιφῆς.

Rp.	Flor. Zinc.		
	Amyl.	aa	Dr. 6.
	Acid. Salicylic.		Scr. 2.
	Vasolin.		Unc. 1.
M. f.	Unguent.		
D.			

Ἐπαλειφθείσης τῆς ἀλοιφῆς ἐπιβάλλεται στῶμα οὐχίτη. Ἡ ἐπίθεσις ἀλλάσσεται καθ' ἐκάστην ἐφ' ὅσον ἡ ἀπὸ τῆς πασχούσης χώρας ἐκκρίσεις εἶναι ἀφθονοί, ταύτης δὲ μετριασθείσης ἡ ἀλλαγὴ γίνεται καὶ μετὰ πλείονας ἡμέρας.

Θεραπεία τῆς δυσκοιλίας τῶν παιδίων. — Ἐπὶ δυσκοιλίας τῶν παιδίων συνοδευμένης καὶ ὑπὸ κωλικῶν ὁ Ellis παρκινεῖ τὴν χρῆσιν τῶν ἐξῆς ξηρίων ἀνὰ ἓν κατὰ τρίωρον.

Rp.	Magnes. ust.	Ser 1—2,
	Extr. Hyosc.	Gr. 5—6.
	Pulv. rad. ipecac.	Gr. 2—3.
	Sach. alb.	Dr. 2.
M. f.	Pulv. divid. in part aeq.	No 12.
D.		Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPHO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τῇ περὶ οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

ἢ ἂν κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Τίτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανῆσιον Τονικά, Κινίνην καὶ Στρυγνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν Οεμελιώδες συστατικόν, τὸν Φόσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γαστρίν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτῆσατο ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ νύσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίας βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ' ἤτον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ Θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καὶ ἂς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἡ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς Θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὸ μᾶλλον ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὀρεξίν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὐγκίας, ἥτοι 50 περίπου δόσεις.

Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περὶ τούτου ἀγγελία ὠρίσκει μόνον διὰ τὰ ἱατρικὰ περιοδικά.

COMPAGNIE DES VASELINES FRANÇAISES.

Ἐμβλημα *Πετροελαΐνη* (*Pétroleline*).

Ἀδελφῶν *LANCELOT* καὶ *Σας*.

Χημικοῦ, φαρμακοποιῦ, διδάκτορος ἱατρικῆς τῆς ἐν Παρίσι ἱατρικῆς Σχολῆς.

Διπλωμα τιμητικὸν ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἔργων 1885.

Παρίσι, 15 Rue de l'Échiquier. — Ἐργοστάσιον ἐν Aubervilliers (Seine).

Λονδίνον, 103. London Wall.

Τῆς *Πετροελαΐνης* χρήσις γίνεται εἰς τὰ φαρμακευτικὰ σκευάσματα.

Ἡ *Πετροελαΐνη*, ἡ Γαλλικὴ *Βασελλίνη*, ἥς χρήσις γίνεται ἐν ἅπασιν τοῖς νοσοκομείοις τῶν Παρισίων, εἶναι οὐδετέρη, ἀχρῶς ἢ μωρὰ τὴν γαστρίν,

διὰ τῶν χαρακτήρων δὲ τούτων γνωρίζεται ἀπὸ πάσης παραποιήσεως ἢ νοθείας. Μεγάλη γίνεται αὐτῆς χρήσις εἰς τὴν ἱατρικὴν εἰς τὴν Θεραπείαν τῶν κακῆς φύσεως πληγῶν, Θεραπεύει δὲ ταχέως *Ἐγκαύματα*, *Ραγάδας* τῶν μαστῶν *Ρωγμὰς*, *Εὐλογίαν*, *Ἐρυσίπελας*, *Πιτυρίασιν*, *Ἐκζέμα* καὶ πάσαν ἄλλην ἐν γένει νόσον τοῦ δέρματος. Μεγάλῃς χρησιμότητος εἶναι καὶ εἰς τὴν μυροποιίαν. Οὐδέποτε ταγγίζει. Ζητητέα ἡ ὑπογραφή *LANCELOT et Cie*.

Ἐν Ἀνατολῇ εὑρίσκεται ἐν τῇ *Φαρμακευτικῇ ἀποθήκῃ* ἐν Κωνσταντινουπόλει *Grand'Rue de Galata 35*.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιεῖαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶ ληψὶν ἁπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἱατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογίων τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν *Τοξικολογίαν*, ἡ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· *Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας*· *Φαρμακοποιεῖαν* κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· *Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον*, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑπὸ *DORVAULD*.

Ἐκδοσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ξένη ὀνοματολογία.

Εὑρίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλανοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὁδ. Πιννακῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς *EASTERN AGENCY Karakeuy Deirmen Han*.

Ἡ διεύθυνσις *EASTERN AGENCY* ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσει εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπαγγεῖμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κκ. ἱατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρήσιν.

Νικοσιτῆ. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Γαλλανοῦ.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDIE
Rakoczy
ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSER

Τὸ αὐτοφυὲς πικρὸν β.
ὕδρ Rakoczy εἶναι ἐν
τῶν πλουσιωτέρων εἰς
στερεὰ συστατικὰ ὑδά-
των, ὅτε δὴ περιέχον ἐν
10000 μέρ. αὐτοῦ 571
μέρη στερεῶν συστα-
τικῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς

τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἄφθονον
θεϊκὸν μαγνήσιον, γάτριον καὶ λίθιον.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδρ

Rakoczy θεωρούμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἱατρῶν ὡς τὸ πρωτεῖον προ-
τιμᾶται καθ' ὅς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ χρῆται τῶν πικρῶν ὑδάτων,
διὸ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστάται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἱατρῶν
ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Budapest ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρίσι
ἀκαδημίας τῆς ἱατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἱατρῶν Fauvel ἐν Παρίσι, Charle-
Ticheborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει, Zoupan ἐν Ἀδριανουπόλει, Salem pacha ἐν Καίρῳ, Sch-
uss ἐν Ἀλεξανδρίᾳ, Zeissel καὶ Rokitsansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μο-
νάχῳ, Vohl ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκάστῳτε πληρουμένων παρ' ἑκα-
στῶν τοῖς κατεστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ
φαρμακεμπορείοις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Α. Α. Γεωργαντά. — Στοιχεῖα ἱστοδικαστικῆς. Τόμ. Α'. Ἀθή-
ναι 1885. Τιμὴ τοῦ ὅλου συγγράμματος Δρ. 32 πληρωτέα ἐπὶ τῇ
παραλαβῇ τοῦ Α'. τόμου. Εὐρίσκεται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Μπέκ. —
Ὁ Β'. τόμος ὑπὸ τῆς πιεστήριας.

**Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτίων τῆς φθίσεως τῶν
πνευμόνων, ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἰω. Κανέλλη,** ἱατροῦ. Εὐρίσκεται
παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις ἐμπόρῳ κ. Ἰω. Κανέλλῃ ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 111
τιμωμένη δραχ. 1.

CH. FÉRIÉ. — Traité élémentaire d'Anatomie médicale du Système
nerveux. — Paris. 1886. I. V. in 8. avec 213 fig. dans le texte.
Aux bureaux du progrès médical. Rue des Carmes 14. Prix.
10 fr.

BOURNEVILLE. — L'Année médicale. (Huitième année) 1885. —
Paris 1886. Chez Plon. Rue Garancière. No. 8. et 10. — Prix 4 fr.